

այնուհանդերձ մտածելով Հ. Ա. Պատուիրակու-
թեան հաստատութիւնը, որ նոյնպէս հեղինա-
կութիւն մ'է ճանշցուած Համաձայնական պե-
տութիւններէն, մենք չենք տեսներ առ այժմ
թէ Խնչ բանով Հանրապետութեան դիրքը փո-
խուած է Հ. Ա. Պատուիրակութեան հանդէպ:
Հայի Հայաստանի բնական սահմաններն որո-
շուած չեն, որու մէջ կարեւոր դեր մ'ունի կա-
տարելիք այդ Պատուիրակութիւնը. երկրորդ
շտոնականը որ Հանրապետութեան նախագահի
գրած թուղթը կանաչ սեղանի վրայ կը գտնուի
վսեմ. Պ. Նուպարի հեռագրի հետ ի միասին:
Եւ ինչո՞ւ Հանրապետական վարչութիւնը անհե-
տեանք թողուց Հ. Ա. Պատուիրակութեան հա-
խազահի հեռագրի հաւանութիւնը, երբ գեւ իւր
դիրքը փոխուած չէր:

Ոչ յառաջ եւ ոչ յետոյ երկու հեղինակութեանց
միջեւ խախտած չէ դիրքերը: Ազատ և անկախ
Պետութեան ճանաչումն՝ դիրքերը աւելի եւ կ'ամ-
րացնէր: Երևանի կառավարակութիւնը իբրեւ կեդրոն
պէտք էր իւր շուրջը հաւաքէր բոլոր ազգային
ուժերը, լայն, ուղիղ մտքով Միացեալ Հայաս-
տանի վարչութիւն մը կազմելու համար, հե-
տեապէս ի ձեռին ունենալով վսեմ. Պ. Նուպարի
հեռագրին. անոր պարտականութիւնն էր անմի-
ջապէս և անպայման կերպով հրաւիրելու Հ.
Ա. Պատուիրակութիւնն իւր կազմով մասնակ-
ցելու Խորհրդարանի ընտրութեանց և գրաւելու
միւս բարձրագոյն Պաշտօնութեանց հետ իրեն
յատուկ աթոռը Հայկական դահլիճի մէջ: Ասով
Հանրապետական վարչիչներն կը վաստկէին
ամբողջ ազգիս վստահութիւնը և համակրու-
թիւնը և կ'ուժեղացնէին իրենց դիրքը պետա-
կան կազմի մէջ:

Յարգելի հայրենակից, Պարոն Վրացեան,
մտածենք անկողնական մտքով թէ անհատներու
անձական դիրքը և շահերը, կամ նման բաներ,
փայտ, խոտ, եղէգն են, և պէտք է վառուին
Հայրենիքի սիրոյ կրակի մէջ. Հայրենիքը ամէն
բանէ վեր: Հրապարակի վրայ դրուած է Հայ
ազգի գանազան հաստատանքն Միութեան հար-
ցը, միութիւն հաւասար իրաւունքներով ամենքի
համար. «ի պատիւ զմիմեանք ելանել»:

Ուստի եթէ կարող էք, Պ. Վրացեան, ցոյց
տալով մի գործնական ճանապարհ հեռաւորներուն
զան հաւաքուին Հայկական իշխանութեան կե-
դրոնին շուրջը: Միացեալ ազատ և անկախ Հա-
յաստանը իրաւունք ունի օգտուելու իւրաքանչիւր
զաւակի հոգեկան և բարոյական ուժերէն, որ
կը ծառայեն անոր մեծութեանը և հաստատու-

թեանը: Երևանի կառավարութիւնը արարող և
հիմնադիր եղաւ ազգային ազատութեան, պէտք
է Այրարատեան աշխարհի քաջ որդւոց առաքի-
նութեանց այ ժառանգորդը հանդիսանայ, որունը
անմահ անուն թողին Հայ պատմութեան մէջ,
ըստ այնմ. Քաջաց ազգք քաջքն:

Երանի եթէ հինգերորդ Հայաստանը վերականգ-
նող հերոսներուն համար Հայ պատմագիր մը
կարենար գրել. «Արդարադատ և հաւասարասէր
կշիռս ունիւով յամենայնի, զամենայն ուրուք
կենցաղ՝ մտացն լծակաւ կշռէր, ոչ ընդ լաւագոյնսն
խանդայր, ոչ զնուաստսն արհամարհէր, այլ
ամենեցուն հասարակաց հնարէր՝ զխնամոցն իւրոց
ի վերայ տարածել զգնտես... Եւ զսահմանս
մերոյ բնակութեանս ընդարձակեալ ի հինսն
մեր հասուցանէ յոգեքս ծայրից բնակութեանց,
եւ ԱՄԵՆՅՈՒՆՑ ՈՐ ԱՌ ԻՐՈՂՎԵՐ ԵՒՆ ԺԱՄՆԱՅՈՒՆՑ
ՆԱԽԱՆՅԱՆԻ, ԵՒ ՅԵՏՆՈՑԻ ԸՂԶԱՆԻ ԻՆՔԵ ԵՒ ԺԱՄՆԱ
ՆԱԿ ԻՐԻՐ»:

ՄԵՂԻՍ ԴԵՐԱԿԱՑ

Վ Հ Ա Տ Ո Ւ Թ Ի Ն

Ո՞հ, եթէ ես կարենայի՝ առ յաւէտ
Խեղդել այս ձայնը որ կ'ելլէ խորունկէն
Եւ կ'արտասուէ, եւ կ'արտասուէ անդադար.

Ո՞հ, եթէ ես խղճմբտանքիս խորքին մէջ
կարենայի խեղդել ու բնաւ, բնաւ երբեք
Զըլսել այս ձայնն որ կ'ելլէ խորունկէն...

Վասն զի ան կ'ըսէ ինձ. — Ո՛չ, ո՛չ երբեք,
Գիշերին մէջ է կը քայլես, չե՞ս տեսներ...
Ո՞վ կու տայ լոյս ճամբուդ... Նայէ՛, պիտի՛ իյնաս.

Մէն մընջիկ ես եւ անդամներըդ ջարդուած,
Քեզ հաւաքող չըկայ. պիտի չըլաղթես,
Գիշերին մէջ է կը քայլես՝ չե՞ս տեսներ... —

ՄՐՐԻԿՈՅԻՐ. — ԱՍՏԱ ՆԵԼԻՐԻ

ԹԻՐԿ. Հ. ԱՐԱՆԻ Ղ. ՂԱԿԻԿԱՆ